

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 11Co/18/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1123201387
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Vargová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2025:1123201387.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dariny Vargovej a členov senátu JUDr. Evy Šiškovéj a Mgr. Mareka Janigloša, v spore žalobcu: A. B. C., nar. XX. XX. XXXX, D. E. XX, zastúpeného právnym zástupcom: Advokátska kancelária CIMRÁK s.r.o., Štefánikova 7, Nitra, IČO: 36 868 876, proti žalovanému: Slovenská republika, Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, Štúrova 2, Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 00 166 481, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, v konaní o odvolaní žalovaného zo dňa 16. 12. 2024 proti I. a III. výroku rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 9C/57/2023-139 zo dňa 09. 12. 2024 a o odvolaní žalobcu zo dňa 20. 12. 2024 proti II. výroku rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 9C/57/2023-139 zo dňa 09. 12. 2024, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v časti I. výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi náhradu škody vo výške 916,24 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 7 % ročne z tejto sumy od 23. 11. 2022 do zaplatenia ako i III. výrok o trovách konania z r u š u j e a v rozsahu zrušenia mu vec v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

V časti I. výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 1.250,- eur do 30 dní od právoplatnosti rozsudku ostáva rozsudok nezmenený.

P o t v r d z u j e II. výrok napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

odôvodnenie:

1. Vyššie označeným rozsudkom Okresný súd Nitra (ďalej aj súd prvej inštancie alebo súd) rozhodol tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu škody vo výške 916,24 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 7 % ročne z tejto sumy od 23. 11. 2022 do zaplatenia a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 1.250,- eur, a to všetko do 30 dní od právoplatnosti rozsudku (I. výrok), vo zvyšnej časti uplatneného nároku súd žalobu zamietol (II. výrok) a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 % (III. výrok).

2. Po právnej stránke svoj rozsudok odôvodnil citáciou čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ust. § 11 Občianskeho zákonníka, ust. § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 1 písm. f/, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, 2, § 9 ods. 1, § 15 ods. 1, § 16 ods. 4, § 17 ods. 1, 2, 3, § 18 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj zákon č. 514/2003 Z. z.) a odkazom na ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj CSP).

3. V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobca sa žalobou podanou prostredníctvom svojho právneho zástupcu na súd dňa 15. 02. 2023 domáhal toho, aby súd zaviazal žalovaného na náhradu škody v sume

916,24 eur a náhradu nemajetkovej ujmy v sume 20.000,- eur, všetko spolu s úrokom z omeškania a priznal mu nárok na náhradu trov konania. Nárok uplatňoval podľa zákona č. 514/2003 Z. z.

3.1 Žalobca žalobu odôvodnil tým, že bol nezákonne stíhaný v trestnom konaní vedenom Krajskou prokuratúrou v Nitre pod sp. zn. 1Kpt 376/20/4400-2 a Okresnou prokuratúrou Nitra pod sp. zn. 1Pv 265/19/4403, pričom uviedol chronologický prehľad udalostí od 01. 10. 2019, kedy mu bolo vznesené obvinenie, do 11. 05. 2022, kedy bolo Krajským súdom v Nitre zamietnuté odvolanie prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Nitra v konaní pod sp. zn. 5T/18/2021, ktorým bol oslobodený spod obžaloby v celom rozsahu. V predmetnej veci bol žalobca stíhaný pre prečin týrania zvierat podľa ust. § 378 ods. 1 písm. c/ Trestného zákona, pričom celé trestné stíhanie bolo od počiatku nezákonné. K nesprávnemu úradnému postupu došlo prvýkrát vydaním rozhodnutia dňa 21. 02. 2020, kedy Okresná prokuratúra Nitra zrušila uznesenie vyšetrovateľky o zastavení trestného stíhania. Nebyť tohto nesprávneho úradného postupu dozorujúceho prokurátora, bola by vec v prípravnom konaní právoplatne skončená. Za nesprávny úradný postup považoval aj pokyn prokurátora zo dňa 17. 04. 2020, ktorým uložil vzniesť obvinenie žalobcovi a tiež podanie obžaloby v tejto trestnej veci. Za nezákonné rozhodnutie, odôvodňujúce vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, považoval rozhodnutie Krajskej prokuratúry v Nitre pod sp. zn. 1Kpt 376/20/4400-2 zo dňa 17. 07. 2020, nakoľko práve týmto rozhodnutím došlo k právoplatnému začatiu jeho trestného stíhania, ktoré v konečnom dôsledku vyvrcholilo právoplatným oslobodením spod obžaloby v celom rozsahu. Nárok, ktorého sa žalobca domáha, pozostáva z nároku na náhradu škody v sume 916,24 eur za náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a z nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorú si uplatnil v sume 20.000,- eur. Tento nárok v žalobe odôvodnil tým, že trestné stíhanie zasiahlo zásadným spôsobom do jeho osobnej integrity, do pokojného rodinného života, znevážilo jeho bezúhonnosť v očiach kolegov v práci a u dlhoročných susedov. Zároveň mu boli odobraté jeho legálne držané zbrane, čím mu bol po dobu vyše jeden a pol roka znemožnený výkon športovej streľby. Trestné stíhanie malo dopad aj na jeho rodinný život, ktorý sa vplyvom tejto veci de facto rozpadol a jeho manželstvo bolo rozvedené. S poukazom na uvedené bol žalobca toho názoru, že nepostačuje na nápravu spôsobenej škody len samotné konštatovanie porušenia práva, ale je daný aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Žalobca si uplatnil aj nárok na úroky z omeškania z uplatnenej sumy od 23. 11. 2022, t. j. odo dňa doručenia oznámenia žalovaného o čiastočnom uspokojení jeho nárokov.

3.2 Žalovaný vo vyjadrení k žalobe žiadal, aby súd žalobu zamietol. Uviedol, že na základe žiadosti žalobcu uznal nárok na náhradu škody v sume 1.705,53 eur za trovy obhajoby v trestnom konaní, ale v časti nemajetkovej ujmy a nákladov na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody žiadosti nevyhovel. Žalobca si nárok uplatňuje podľa zákona č. 514/2003 Z. z. z titulu nesprávneho úradného postupu a nezákonného rozhodnutia. Poukázal na to, že zodpovednosť štátu je síce objektívna, avšak musia byť splnené kumulatívne podmienky, ktorými je existencia nezákonného rozhodnutia/ nesprávneho úradného postupu, vznik škody/nemajetkovej ujmy a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím/nesprávnym úradným postupom a vznikom škody/nemajetkovej ujmy. Vzhľadom k tomu, že konštantná judikatúra súdov vychádza z toho, že ak nie je trestné stíhanie skončené odsudzujúcim rozsudkom, považuje sa za nezákonné rozhodnutie uznesenie o vznesení obvinenia, nerozporuje tento titul, z ktorého je náhrada nemajetkovej ujmy uplatňovaná a tým je v danom prípade uznesenie o vznesení obvinenia pod ČVS: ORP-1599/3-VYS-NR-2019 zo dňa 10. 06. 2020. Pokiaľ ide o jednotlivé úkony prokurátora v trestnom konaní, vrátane podania obžaloby, ktoré žalobca považuje za nesprávny úradný postup, súd nie je v konaní o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. oprávnený preskúmať postup orgánov činných v trestnom konaní, preto z tohto titulu uplatnené nároky neuznáva a je toho názoru, že žalobca si môže uplatňovať svoj nárok iba z titulu nezákonného rozhodnutia. K nemajetkovej ujme vo výške 20.000,- eur žalovaný uviedol, že tento nárok, jeho vznik a ani výška nie je preukázaná a žaloba je odôvodnená výlučne subjektívnymi pocitmi žalobcu. Nemajetkovú ujmu nestačí iba tvrdiť, ale tieto tvrdenia musia byť aj preukázané, pričom dôkazné bremeno je na žalobcovi. Poukázal na uznesenia NS SR pod sp. zn. 9Cdo/155/2020 zo dňa 30. 06. 2022 a sp. zn. 3Cdo/25/2019 zo dňa 20. 06. 2019. K nároku na náhradu nákladov na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v sume 916,24 eur žalovaný uviedol, že k žalobe nebol pripojený žiaden dôkaz o tom, že žalobca túto sumu právnenému zástupcovi zaplatil a teda nie je preukázaný vznik škody. Podľa názoru žalovaného bolo pre žalobcu dostatočným zadosťučinením už to, že bol spod obžaloby oslobodený. Namietol aj nárok na úroky z omeškania, ktorý je uplatňovaný v nesprávnej výške a žalobcovi ani neprináleží, keď tento nárok vzniká až na základe súdneho rozhodnutia, preto by sa dlžník do omeškania dostal až uplynutím doby plnenia určenej súdom.

4. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie výsluchom žalobcu, zástupcu žalovaného, svedkyne a oboznámil sa s listinami (uvedenými v 11. bode odôvodnenia jeho rozsudku), ktoré sú súčasťou súdneho spisu, pričom zistil nasledovný skutkový stav:

4.1 Uznesením OR PZ ČVS: ORP-2200/LU-NR-2018 zo dňa 01. 10. 2019 bolo začaté trestné stíhanie obvineného A. B. C. (žalobcu) pre prečin týrania zvierat podľa ust. § 378 ods. 1 písm. c/ Trestného zákona. Žalobca využíval všetky možné zákonné prostriedky na svoju obranu, napriek tomu trestné stíhanie vyústilo do podania obžaloby prokurátorom Okresnej prokuratúry Nitra, ktorý obžalobu podal dňa 23. 03. 2021 na Okresný súd Nitra. Rozsudkom Okresného súdu Nitra č. k. 5T/18/2021-304 zo dňa 14. 12. 2021 bol obžalovaný A. B. C. spod obžaloby oslobodený a odvolanie prokurátora proti tomuto rozsudku bolo uznesením Krajského súdu v Nitre č. k. 2To/17/2022-342 zo dňa 11. 05. 2022 zamietnuté. Trestné stíhanie žalobcu tak bolo ukončené oslobodzujúcim rozsudkom, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 11. 05. 2022, pričom od vznesenia obvinenia dňa 01. 10. 2019 trvalo do nadobudnutia právoplatnosti oslobodzujúceho rozsudku dňa 11. 05. 2022, čo je 2 roky a 7 mesiacov (presne 31 mesiacov a 10 dní). Žalobca sa po celú dobu stíhania aktívne bránil všetkými, do úvahy pripadajúcimi zákonnými procesnými prostriedkami. Z jeho výpovede a z výpovede svedkyne súd zistil, že počas tohto obdobia sa uzatváral do seba, situáciu vnímal veľmi citlivo, nespával, občas si aj poplakal, snažil sa stíhanie udržať v tajnosti, nechcel aby to vedeli deti, ani nikto v práci, pretože on nič nespravil. V čase začatia trestného stíhania bol ženatý a býval s manželkou a deťmi v D. E.. Na základe návrhu manželky zo dňa 23. 03. 2020 bolo manželstvo rozvedené rozsudkom č. k. 24P/72/2020-34 zo dňa 04. 08. 2020. Z návrhu na rozvod vyplýva, že postupom času sa medzi manželmi vytratila harmónia, začali mať rozdielne názory na spoločný život, vznikali nezhody, hádky, čo malo za následok odcudzenie a rozpad manželského spoluzitia. Žalobca v priebehu rozvodového konania uvádzal, že nemali spoločné záujmy, láska postupne opadla a v posledných rokoch bol vzťah už vychladnutý. Po rozvode sa manželka odsťahovala a žalobca zostal bývať v D. E., naďalej pracuje vo firme F. E. E. v rovnakej funkcii ako programátor – vývojár, je členom športového klubu E. G. F. a členom E. E. H. a pred začatím trestného stíhania sa aktívne venoval športovej streľbe z brokovnicovej zbrane na asfaltové terče, zúčastňoval sa aj súťaží, niekoľkokrát sa umiestnil na popredných miestach. Nebol profesionálnym strelcom a jeho koníčkom bolo aj zberateľstvo streliva. Na základe rozhodnutia Okresného riaditeľstva PZ v Nitre č. p. ORPZ-NR-OPP1-18-048/2019-ZB zo dňa 28. 10. 2019 mu bol zaistený zbrojný preukaz č. AA 362 462, zbraň broková kozlica a strelivo, ktoré mu boli vrátené po právoplatnosti oslobodzujúceho rozsudku dňa 11. 05. 2022. V dôsledku tohto rozhodnutia sa žalobcovi zmenili podmienky pre tréningovanie, pretože nemal zbrojný preukaz a svoju zbraň, takže mohol trénovať iba s inou odborne spôsobilou osobou a s požičanou zbraňou a z jeho vyjadrenia vyplynulo, že znemožnenie tréningovania a účasti na súťažiach ovplyvnil aj COVID 19, nakoľko boli mnohé súťaže zrušené. V súčasnej dobe žalobca žije v spoločnej domácnosti s partnerkou cca 2,5 roka, s obyvateľmi obce sa kontaktuje iba sporadicky, počas trestného stíhania pociťoval odmeranosť od susedy a tiež určitý odstup od niektorých ľudí, ktorí sa mu ako keby vyhýbali, niektorí ho prestali zdraviť. Kamarátske vzťahy si udržal, pretože tí, ktorí o trestnom stíhaní vedeli, ho pochopili a podržali. Dňa 13. 07. 2022 podal na Generálnu prokuratúru SR prostredníctvom svojho právneho zástupcu žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom a nezákonným rozhodnutím v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., pričom si uplatnil nárok na náhradu škody v celkovej sume 22.621,77 eur, ktorá pozostávala z náhrady majetkovej škody a náhrady nemajetkovej ujmy. Z titulu náhrady majetkovej škody si uplatňoval nárok na sumu 2.621,77 eur, ktorá pozostávala zo sumy 1.705,53 eur, predstavujúcej trovy právneho zastúpenia v trestnom konaní a zo sumy 916,24 eur, predstavujúcej trovy konania vzniknuté v súvislosti s podaním žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Tieto trovy v sume 916,24 eur boli vyčíslené za dva úkony právnej služby, a to príprava a prevzatie zastúpenia a písomné vypracovanie žiadosti (odmena za jeden úkon bola vyčíslená v sume 370,14 eur + režijný paušál v sume 11,63 eur + 76,35 eur DPH, čo spolu predstavuje sumu 458,12 eur za jeden úkon a pri dvoch úkonoch to je 916,24 eur). Z titulu nemajetkovej ujmy si žalobca uplatnil nárok vo výške 20.000,- eur z dôvodu vážneho dopadu trestného konania na jeho bežný a rodinný život. Generálna prokuratúra SR v oznámení zo dňa 14. 11. 2022 konštatovala, že trestné stíhanie poškodeného sa po podaní obžaloby skončilo právoplatným oslobodením spod obžaloby, preto sa uznesenie o vznesení obvinenia pokladá za nezákonné rozhodnutie a pre účely objektívnej zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. platí fikcia jeho zrušenia ako nezákonného a zároveň je splnená aj podmienka podania opravného prostriedku proti nezákonnému rozhodnutiu, nakoľko poškodený podal proti uneseniu o vznesení obvinenia sťažnosť. Nárok na náhradu škody v časti účelne vynaložených trov obhajoby

v sume 1.705,53 eur prokuratúra uznala v tomto rozsahu za dôvodný s tým, že bude uspokojený. Trovy vzniknuté v súvislosti so žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku prokuratúra neuznala s poukazom na ust. § 18 ods. 3 zákona č. 514/2023 Z. z., pričom nepopierala, že sú príslušenstvom tohto nároku, ale musí o ňom rozhodnúť súd. K nároku na nemajetkovú ujmu žalovaný uviedol, že žalobca nepredložil žiadny objektívny relevantný dôkaz, ktorý by vznik nemajetkovej ujmy preukazoval, preto je toho názoru, že nie sú splnené podmienky na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch.

5. V danom prípade súd prvej inštancie konštatoval, že výsledkom trestného stíhania žalobcu bolo jeho oslobodenie spod obžaloby, teda trestné stíhanie nebolo ukončené odsúdením obvineného v dôsledku uznania jeho viny. Na základe uvedeného, ako aj s poukazom na príslušné ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z. a aktuálnu judikatúru, mal súd prvej inštancie za preukázané (a medzi stranami sporu nebolo ani sporné), že vznesením obvinenia žalobcovi došlo k nezákonnému rozhodnutiu, teda boli splnené zákonné podmienky pre uplatnenie nároku na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. V rámci predbežného prerokovania nároku na náhradu škody žalovaný uznal a odškodnil žalobcu v časti jeho nároku na náhradu škody, vznikutej v súvislosti s trovami obhajoby v trestnej veci, teda aj žalovaný mal za preukázané, že boli splnené všetky podmienky pre vznik zodpovednosti štátu za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci. Vzhľadom na uvedené nie je v predmetnom konaní sporný základ nároku žalobcu na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., ale je sporné, či s poukazom na ust. § 17 ods. 2 tohto zákona žalobcovi vznikol aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy a ak áno, v akej výške a či žalobcovi vznikla škoda vo výške predstavujúcej trovy v súvislosti s podaním žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Keďže základ nároku žalobcu nebol sporný, súd prvej inštancie sa v ďalšom konaní zaoberal už iba spornými skutočnosťami, t. j. existenciou a výškou uplatneného nároku.

5.1 Žalobca si uplatňoval nárok na náhradu škody pozostávajúcej z majetkovej ujmy v sume 916,24 eur, ktorá predstavuje trovy právneho zastúpenia za podanie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Tento nárok žalovaný namietal z dôvodu, že nebolo preukázané, že žalobca túto sumu skutočne aj vyplatil. Nárok na náhradu škody, ktorá bola spôsobená nezákonným rozhodnutím a nesprávnym postupom vyplýva z ust. § 5 ods. 1 a ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. Škoda, ktorú si uplatnil žalobca je škodou, ktorá vznikla realizovaním práva v rámci uplatnenia nároku na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. ako následok nezákonného rozhodnutia. Ide o materiálnu škodu, ktorú s poukazom na ust. § 18 ods. 3 tohto zákona nemožno považovať za súčasť trov právneho zastúpenia, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom došlo k nesprávnemu úradnému postupu a ktoré už boli zo strany žalovaného žalobcovi uhradené. Súd prvej inštancie bol toho názoru, že pokiaľ si žalobca uplatnil nárok na náhradu týchto trov, ktoré vznikli následkom vydania nezákonného rozhodnutia, je možné náklady spojené s predbežným prerokovaním nároku na náhradu škody priznať ako majetkovú škodu. Zo žiadosti o prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 13. 07. 2022 vyplýva, že bola podaná v mene žalobcu, pričom išlo o kvalifikované podanie advokátskej kancelárie CIMRÁK s.r.o., z čoho možno vyvodit', že žalobcovi boli poskytnuté právne služby, za ktoré advokátskej kancelárii prináleží odmena v zmysle vyhl. č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, a to za dva úkony právnej služby: 1/ prevzatie a príprava veci a 2/ podanie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Predmetom žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody bola suma 22.621,77 eur, ktorá tvorí výpočtový základ, z ktorého bola vypočítaná odmena v sume 916,24 eur (2 úkony po 370,14 eur + 2 x 11,63 eur režijný paušál + DPH), pričom odmena je vypočítaná v správnej výške. Je pravdou, že v konaní nebol predložený doklad, z ktorého by vyplývalo, že žalobca skutočne túto sumu zaplatil, pričom škoda predstavuje úbytok, resp. zmenšenie majetku žalobcu, ku ktorému dochádza až vyplatením tejto sumy advokátovi. Súd však napriek tomu tento nárok žalobcovi priznal, keď mal za to, že poskytnutím právnej služby mu vznikla povinnosť zaplatiť právnenmu zástupcovi odmenu a nemal pochybnosť o tom, že táto povinnosť bola zo strany žalobcu aj splnená, keď niet rozumného dôvodu pochybovať, že by právny zástupca nedostal protiplnenie za poskytnuté právne služby vo výške odmeny, na ktorú má zákonný nárok. V danom prípade by súd nepovažoval za spravodlivé a v súlade s dobrými mravmi, ak by absencia dokladu o úhrade odmeny za preukázateľne poskytnuté právne služby mala byť dôvodom pre zamietnutie žaloby v tejto časti. Súd prvej inštancie preto nárok žalobcu na náhradu škody v sume 916,24 eur vyhodnotil ako opodstatnený a žalobcovi ho priznal.

5.2 Žalobca si uplatňoval aj nárok na nemajetkovú ujmu v sume 20.000,- eur, čo odôvodňoval dĺžkou trestného stíhania, okolnosťami za ktorých k nemu došlo, zásahom do osobného života, vplyvom

na jeho psychický stav a prežívané duševné útrapy, ale nepredložil žiadne dôkazy o existencii a intenzite týchto útrap. Žalovaný uvedený nárok namietal, keď tvrdil, že nedošlo k tak závažnému zásahu do osobnosti žalobcu, ktorý by odôvodňoval nárok na nemajetkovú ujmu a bol toho názoru, že konštatovanie porušenia práva je dostatočným zadosťučinením. Ak by tomu tak nebolo, tak namietal výšku nároku, ktorú považuje za neprimeranú. Pri posudzovaní tohto nároku súd prvej inštancie vychádzal predovšetkým zo skutočnosti, že už len samotné trestné stíhanie predstavuje zásah do osobnostných práv fyzickej osoby, chránených ust. § 11 Občianskeho zákonníka, keďže je nepochybné, že trestné stíhanie fyzickej osoby (o to viac, ak je obvinená zo závažného, resp. násilného trestného činu, či prečinu) predstavuje závažný zásah do jej osobnostných práv. Súdna judikatúra už viackrát vyslovila názor, že trestné stíhanie predstavuje vážny zásah do osobnej slobody jednotlivca a vyvoláva aj ďalšie negatívne dôsledky pre osobný život a životný osud jednotlivca. Zasahuje do súkromného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti a je spôsobilé obmedziť, či porušiť právo jednotlivca na rešpektovanie a ochranu jeho súkromného a rodinného života, dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti. Vzhľadom na uvedené je daný základ uplatňovaného nároku, nakoľko trestné stíhanie bolo skončené oslobodením žalobcu spod obžaloby, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol stíhaný a samotné konštatovanie porušenia práva nemôže byť dostatočným zadosťučinením za ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Pri úvahe o výške nároku na náhradu nemajetkovej ujmy súd prvej inštancie postupoval podľa ust. § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. a prihliadol na všetky okolnosti prípadu, osobu poškodeného, jeho doterajší život a prácu, zdravotný stav, závažnosť následkov a dopad na súkromný, profesionálny a spoločenský život. Primeranosť výšky sa odvíja od dĺžky trestného stíhania, povahy trestnej veci a najmä od toho, aký malo trestné stíhanie dopad na osobnostnú sféru poškodeného. Ustálená výška náhrady však súčasne musí zodpovedať všeobecne zdieľanej predstave spravodlivosti (rozsudok NS SR pod sp. zn. 7Cdo/145/2011 zo dňa 12. 12. 2012) a musí byť primeraná. Výška zadosťučinenia v peniazoch je síce predmetom voľnej úvahy súdu, avšak aj úvaha súdu sa musí opierať o konkrétne a preskúmateľné hľadiská (rozhodnutie NS SR pod sp. zn. 4Cdo/171/2005). Výška nemajetkovej ujmy teda nesmie byť neprimeraná a musí zohľadňovať aj iné právne predpisy upravujúce odškodnenie, judikatúru ústavného súdu a EŠLP (rozhodnutie NS SR pod sp. zn. 3Cdo/19/2018). V súvislosti s výškou nemajetkovej ujmy súd prvej inštancie poukázal na konkrétne rozsudky a vykonal aj komparatistiku s niektorými inými prípadmi, keď poškodenému bola priznaná nemajetková ujma v sume 4.500,- eur za 4 roky nezákonného stíhania pre prečin podvodu, v sume 5.000,- eur za 6,5 roka trestného stíhania pre zločin týrania blízkej a zverenej osoby, resp. v sume 10.000,- eur za 11 rokov trestného stíhania pre trestný čin podvodu. Odškodnenie v týchto veciach sa pohybuje v rozsahu od 500,- eur do 1.125,- eur za rok, pričom išlo o dlhšie trvajúce trestné stíhanie pre závažnejšie trestné činy a v niektorých prípadoch trestné stíhanie malo dopad aj na zdravotný stav poškodeného. V predmetnej trestnej veci trvalo nezákonné trestné stíhanie žalobcu pre prečin týrania zvierat viac ako dva roky (31 mesiacov a 10 dní) a po túto dobu žalobca pociťoval zásah do svojho, dovtedy pokojného života, nakoľko žil v napätí, pod psychickým tlakom prebiehajúceho trestného stíhania a v obavách, aby sa neprezradilo, že je trestne stíhaný (najmä vo vzťahu k deťom, ktoré boli vychovávané k láske k zvieratám a aj vo vzťahu k rodine a kolegom v práci, ktorí v ňom videli bezúhonného a slušného človeka). Skutočnosť, že žalobca bol trestne stíhaný pre prečin týrania zvierat, bola nepochybne spôsobilá ovplyvniť jeho dobrú povesť v blízkom okolí, čo sa aj udialo, keď žalobca pociťoval zmenu správania susedy, ktorá je voči nemu odmeranejšia a mal pocit, že niektorí ľudia sa mu vyhýbali, teda u niektorých obyvateľov obce sa následkom trestného stíhania zmenil pohľad na žalobcu v negatívnom zmysle. K negatívnym následkom trestného stíhania možno priradiť aj zadržanie zbrojného pasu a legálne držanej zbrane, ktorú žalobca používal v rámci športovej činnosti, ktorej sa dlhoročne venoval ako svojej záľube. Oproti podmienkam, ktoré mal v tejto súvislosti pred začatím stíhania, preukázateľne došlo k obmedzeniam, ktoré so sebou priniesli aj zvýšené finančné náklady. Trestné stíhanie žalobcu však nemalo vplyv na rozpad jeho manželstva a nebolo príčinou rozvodu manželstva. O prebiehajúcom trestnom stíhaní vedelo iba niekoľko ľudí, a to ľudia z obce žijúci v blízkom okolí, rodičia bývalej manželky a priatelia žalobcu, ktorí ale voči nemu nevyvodili žiadne negatívne následky, pohľad na neho nezmenili, práve naopak, verili v jeho nevinu. V zamestnaní sa o prebiehajúcom trestnom stíhaní nikto nedozvedel. Na základe takto vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že trestným stíhaním žalobcu, trvajúcim cca 2,5 roka, nepochybne bolo zasiahnuté do jeho osobnostných práv chránených ust. § 11 Občianskeho zákonníka. Žalobca nemohol viesť pokojný život, ale celú túto dobu prežíval v neistote a v strachu z výsledku trestného stíhania a kvalita jeho života sa počas trestného stíhania v porovnaní so životom pred trestným stíhaním preukázateľne zmenila. Žalobca, ako človek bezúhonný a netrestaný, zníženú kvalitu života citlivo vnímal, pričom tento stav pretrvával viac ako dva roky. V prípade žalobcu nešlo o väzobné stíhanie, teda nebolo zasiahnuté do jeho osobnej slobody. Z

hľadiska jeho osobného a pracovného života v dôsledku trestného stíhania nedošlo k zmenám, neprišiel o majetok, zdravie, ani o priateľov, nezostal spoločensky izolovaný a nebolo preukázané, že by mal výlučne v príčinnej súvislosti s trestným stíhaním znemožnené venovať sa športu. Po zvážení všetkých uvedených skutočností tak, ako to vyžaduje ust. § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z., súd dospel k záveru, že v tomto prípade za nezákonné trestné stíhanie v dĺžke 2 roky a 7 mesiacov možno považovať za primeranú náhradu nemajetkovej ujmy sumu 1.250,- eur, čo predstavuje cca 500,- eur za jeden rok trestného stíhania. Vo zvyšnej časti uplatneného nároku súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

6. Súd prvej inštancie s poukazom na ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a ust. § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. priznal žalobcovi aj úroky z omeškania k nároku na náhradu škody v sume 916,24 eur, a to od 23. 11. 2022, ktorým dňom bolo žalobcovi oznámené, že nárok na náhradu škody v tejto časti nebude uspokojený. Úroky z omeškania boli priznané v zákonnej výške 7 % ročne v súlade s ust. § 3 nariadenia č. 87/1995 Z. z. Úroky z omeškania k nároku na nemajetkovú ujmu súd prvej inštancie žalobcovi nepriznal, keďže tento nárok mu bol priznaný až súdnym rozhodnutím, ktorým bola uložená aj lehota na plnenie, takže sa žalovaný nedostal do omeškania s plnením, a preto žalobcovi úroky z omeškania z tohto nároku neprináležia (rozhodnutie NS SR č. k. 4Cdo/174/2021-889 zo dňa 15. 08. 2023). Lehotu na plnenie súd stanovil s prihliadnutím na technické možnosti žalovaného realizovať túto platbu v dĺžke 30 dní.

7. O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 CSP podľa pomeru úspechu vo veci. Predmetom konania bola suma 20.916,24 eur, pozostávajúca z dvoch nárokov uplatnených z rovnakého právneho dôvodu, a to nárok na náhradu majetkovej škody a nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. V prípade nároku na náhradu majetkovej škody v sume 916,24 eur súd žalobe vyhovel a priznal žalobcovi túto sumu spolu s úrokom z omeškania, teda v tejto časti bol žalobca úspešný v plnom rozsahu. Pri nemajetkovej ujme, v rámci ktorej si uplatňoval nárok na sumu 20.000,- eur, súd žalobe vyhovel iba čiastočne, a to v rozsahu 1.250,- eur, avšak aj keď nárok nebol priznaný v žalovanej výške, súd vychádzal z toho, že žalobca bol, čo do základu nároku úspešný a výška závisela od úvahy súdu, preto v tejto časti nároku je žalobca úspešný tak, ako keby mu bola priznaná celá ním požadovaná suma. Vzhľadom na uvedené považoval žalobcu za plne úspešného a priznal mu nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania bude s poukazom na ust. § 262 ods. 2 CSP rozhodovať po právoplatnosti tohto rozhodnutia súdny úradník.

8. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný odvolanie zo dňa 16. 12. 2024, a to proti I. výroku rozsudku č. k. 9C/57/2023-139 v časti, v ktorej Okresný súd Nitra uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu škody v sume 916,24 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 7 % ročne z tejto sumy od 23. 11. 2022 do zaplatenia a proti III. výroku rozsudku, ktorým súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

8.1 Žalovaný sa nestotožnil s časťou I. výroku rozsudku, v ktorej mu súd prvej inštancie uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 916,24 eur s úrokom z omeškania a zotrval na svojej doterajšej argumentácii, že existencia dokladu, ktorý by preukazoval reálne plnenie (a teda aj reálny úbytok na majetku žalobcu) je nevyhnutným predpokladom pre jeho priznanie súdnym rozhodnutím. V danom prípade malo byť vo vlastnom záujme žalobcu, aby disponoval takýmto dokladom o vzniknutom výdavku, v opačnom prípade si musel byť vedomý toho, že si takýto nárok na náhradu trov právneho zastúpenia titulom škody nebude môcť uplatniť.

8.2 Žalobca sa podanou žalobou domáhal priznania sumy 916,24 eur z titulu náhrady škody (ktorá v priebehu celého konania nebola riadne preukázaná) a priznania sumy 20.000,- eur z titulu náhrady nemajetkovej ujmy. Súd prvej inštancie podanej žalobe vyhovel len z časti, keď žalobcovi priznal náhradu škody v ním požadovanej sume a nemajetkovú ujmu v sume 1.250,- eur. V predmetnom spore teda žalobca nedosiahol plný úspech, a preto mu nemala byť priznaná náhrada trov konania v rozsahu 100 %. Úspech žalobcu bol čiastočný, a to v časti náhrady škody v sume 916,24 eur (aj keď táto nemala byť podľa právneho názoru žalovaného priznaná) a v časti náhrady nemajetkovej ujmy, ktorú mu okresný súd priznal v sume 1.250,- eur. V časti nároku na zaplatenie nemajetkovej ujmy v sume 18.750,- eur (čo predstavuje neúspech žalobcu a úspech žalovaného) súd žalobu zamietol. Každá zo strán sporu bola v tomto konaní úspešná čiastočne, a preto mal súd o trovách konania rozhodnúť postupom podľa ust. § 255 ods. 2 CSP tak, že nárok na ich náhradu nemal priznať ani jednej zo strán sporu.

8.3 Žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v I. výroku v časti náhrady škody zmenil tak, že žalobcovi požadovanú sumu 916,24 eur titulom náhrady škody nepriznáva (t. j. ponechal len výrok o náhrade nemajetkovej ujmy v sume 1.250,- eur, ktorý žalovaný považuje za zákonný a vecne správny) a v časti III. výroku rozhodol tak, že žiadna zo strán konania nemá právo na náhradu trov konania.

9. Žalobca podal odvolanie zo dňa 20. 12. 2024 proti II. výroku rozsudku súdu prvej inštancie. Konštatoval, že súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalovaný spôsobil žalobcovi škodu nezákonným stíhaním a že žalobca má nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Skutočnosť, že daný nárok žalobcu na náhradu škody je spôsobený nezákonným rozhodnutím, nie je sporná, nakoľko žalovaný sa voči výroku o náhrade nemajetkovej ujmy neodvolal. Spornou z pohľadu žalobcu a rozsudku súdu prvej inštancie zostala iba výška primeranej náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným trestným stíhaním. Výška náhrady nemajetkovej ujmy za nezákonné rozhodnutie orgánu verejnej správy (v predmetnej veci za nezákonné trestné stíhanie) sa stanovuje individuálne podľa viacerých faktorov a závisí najmä od podmienok špecifikovaných v ust. § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. Žalobca v konaní preukázal dĺžku trvania trestného stíhania (31 mesiacov), čo však nemá byť jediným a hlavným kritériom. Súd ale v rámci vykonaného dokazovania neidentifikoval iné závažné následky trestného stíhania, a preto pracoval výhradne iba s dĺžkou trestného stíhania. V rámci prieskumu judikatúry odvolacích súdov si stanovil rozpätie od 500,- eur do 1.000,- eur za jeden rok nezákonného trestného stíhania, pričom z dôvodu vyššie spomenutej absencie vážnejšieho vplyvu na život žalobcu použil spodnú hranicu takto stanoveného intervalu, t. j. 500,- eur za jeden rok. S týmto záverom súdu ale nie je možné bez výhrad súhlasiť. V zmysle platného zákona ako aj judikatúry sa musí výška nemajetkovej ujmy stanoviť individuálne, čo správne konštatoval aj súd prvej inštancie. Prax odvolacích súdov sa na základe toho nedá zovšeobecniť. Súd prvej inštancie pritom nezohľadnil prax Ústavného súdu SR, napr. v konaní pod sp. zn. III. ÚS 754/2016, ktorý poukazoval na rozhodovacia prax všeobecných súdov v Českej republike (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky pod sp. zn. 30 Cdo 2357/2010 zo dňa 11. 01. 2012 uverejnený v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu Českej republiky, zošit č. 4/2012, pod R 52/2012, s. 327 a nasl.), ktoré nepovažujú za neprimerané odškodnenie väzby vo výške 1.000,- eur za mesiac jej trvania s tým, že nemožno považovať odškodnenie zostávajúcich 52 mesiacov trvania trestného stíhania sumou 620,- eur za mesiac trvania trestného stíhania za neadekvátne. V uvedenom konaní väzba sťažovateľa trvala cca 3 mesiace a trestné stíhanie 55 mesiacov. Výška náhrady nemajetkovej ujmy je ústavne udržateľná aj pri sume 7.440,- eur za jeden rok (620,- eur x 12) trestného stíhania. Prax odvolacích súdov, ktoré sa prikláňajú k výrazne nižším sumám, podľa názoru žalobcu nie vždy zohľadňuje subjektívny pocit poškodeného. Náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch je peňažné odškodnenie, ktoré sa poskytuje osobe za utrpenie spôsobené zásahom do jej osobnostných práv, dôstojnosti, zdravia, súkromia alebo iných nemajetkových práv, ktoré nemajú priamu ekonomickú hodnotu. Ide o formu satisfakcie za ujmu, ktorá nie je merateľná v peniazoch, ale ktorú je možné aspoň čiastočne kompenzovať finančne. Žalobca nebol nikdy pred týmto nezákonným trestným stíhaním podrobený trestnému konaniu. Bol držiteľom zbrojného preukazu, a preto musel byť a bol bezúhonný. Požíval úctu v spoločnosti a trestné stíhanie aj na pozadí prebiehajúceho rozvodu vnímal obzvlášť citlivo. Na základe objektívnych skutočností však možno prísť k záveru, že 500,- eur za jeden rok trestného stíhania je pre žalobcu neprimerane nízke finančné zadosťučinenie. Pre bezúhonného občana, ktorý predtým neporušil zákon, žije na dedine, je zamestnaný a má rodinu, je takýto zásah vážnejší, ako pre osobu, ktorá už v minulosti mohla zákon porušiť alebo z trestného spisu je zrejmé, že zavinenie poškodeného bolo zjavné, ale nemohlo byť z procesných dôvodov trestne postihnuté. Žalobca sa aktívne od začiatku bránil a poukazoval na nezmyselné trestné stíhanie a šikanu zo strany orgánov presadzovania práva, konkrétne Okresnej prokuratúry Nitra, ktorá až na tretíkrát a na priamy pokyn zmenila vyšetrovateľku, ktorá nevidela dôvod na trestné stíhanie a výslovne nariadila obviniť žalobcu. Aj toto konanie, ktoré predchádzalo vzneseniu obvinenia je potrebné vnímať ako okolnosť, ktorá predstavovala zásah do osobnostných práv žalobcu a práva na pokojný súkromný život. Sústavné predvolávanie na výpovede, či už v pozícii svedka (podozrivého) alebo v pozícii obvineného alebo obžalovaného je tiež potrebné zohľadniť. Pri človeku, ktorý má bežné zamestnanie a nechce, aby o tom zamestnávateľ vedel, je daná potreba čerpania vopred nenahlásenej dovolenky, prípadne hľadanie si výhovoriek, prečo musí odísť zo zamestnania počas pracovnej doby. V neposlednom rade aj preukázané odobratie zbrojného preukazu a nemožnosť venovať sa športovej strelbe, najmä práve počas covidového obdobia (ide o individuálny šport, tréningovanie by bolo obmedzené iba počas zákazu vychádzania, čo netrvalo dlhé obdobie) je tiež podstatnou okolnosťou, ktorú súd dostatočne nevyhodnotil. Vnútorne pocity krivdy, či bezmocnosti,

ktorým je jedinec vystavený po relatívne dlhší čas, sú nepochybné hodné odškodnenia, prakticky je však problémom dokazovať ich rozsah. Ich dokazovanie sa môže zrejme realizovať iba výsluchom svedkov, ktorí subjektívne popíšu svoje vnímanie žalobcu v čase trestného stíhania. Hodné odškodnenia sú tieto následky aj v prípadoch, keď (aj s prispením svojej zvýšenej snahy) si poškodený napriek trestnému stíhaniu dokáže udržať pracovnú pozíciu, nerozpadne sa mu manželstvo, ba podarí sa mu presvedčiť svoje okolie o tom, že je nevinný. Trestať takúto jeho zvýšenú aktivitu konštatovaním, že trestné stíhanie mu nespôsobilo žiadne preukázateľné následky na osobnosti, nie je namieste. Dokazovanie jednotlivých kritérií preukazovaním vnímania žalobcu jeho okolím v čase trestného stíhania nemôže viesť k zisteniu rozhodujúcich skutočností, ktoré majú byť súdom preukazované. K tomu všetkému je potrebné vziať do úvahy aj to, že samotný žalobca spravidla svoje trestné stíhanie utajuje, navyše, trestné konanie je v počiatočných fázach neverejné. Miera dôkaznej povinnosti, kladená na žalobcu pre unesenie dôkazného bremena, musí byť prakticky splniteľná. Pritom nie je pochybné, že vedenie trestného stíhania, väzba, či zbytočné priehady predstavujú vždy neoprávnený zásah do osobnosti obvineného, ktorého mieru možno ustáliť s poukazom na obsah trestného spisu, a to použitím všeobecných znalostí súdu o prejavoch ich následkov na osobnosti človeka. S poukazom na uvedené je žalobca toho názoru, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

9.1 Žalobca ďalej poukazoval na ust. § 182 CSP a namietal, že zo zápisnice vyplýva, že súd dokazovanie najprv skončil a až následne dal priestor na záverečné reči. Nemal vedomosť o tom, že by súd na pojednávaní vyhlásil uznesenie o skončení dokazovania tak, ako to vyplýva zo zápisnice, ktorú neobdržal hneď po pojednávaní, a teda ani nemohol včas namietat nesprávnosť protokolácie. Nakoľko však je k dispozícii zvuková nahrávka je možné si túto skutočnosť overiť. Tvrdil, že uznesenie o skončení dokazovania bolo do zápisnice doplnené napriek tomu, že na pojednávaní nebolo vyhlásené. Pritom aj toto „doplnenie“ bolo vykonané nesprávne, a to pred záverečné reči a nie až po nich. Bol toho názoru, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9.2 V závere odvolania žalobca navrhol, aby odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 9C/57/2023-139 zo dňa 09. 12. 2024 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V prípade, ak odvolací súd nezvzhľadne dôvody na zrušenie odvolaním napadnutého rozsudku, navrhol, aby rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe vyhovie a zaviazá žalovaného na náhradu trov konania vrátane odvolacieho v plnom rozsahu. V prípade, že budú splnené podmienky na verejné vyhlásenie rozhodnutia, žalobca žiadal, aby o termíne verejného vyhlásenia rozhodnutia bol informovaný jeho právny zástupca.

10. K odvolaniu žalovaného podal právny zástupca žalobcu vyjadrenie zo dňa 17. 01. 2025. Poukázal na ust. § 363 a § 365 CSP a uviedol, že žalovaný v odvolaní odkazuje na doterajšiu argumentáciu, ale zároveň nekonkretizuje odvolací dôvod. Z obsahu odvolania nemožno bez pochyb zistiť, akým spôsobom mal súd prvej inštancie porušiť zákon (CSP). Nie je možné potom určiť, o aký odvolací dôvod ide a akú časť rozsudku žalovaný napáda. Žalovaný tiež neuviedol, v čom spočívala chyba súdu prvej inštancie, iba všeobecne konštatoval ničím nepreukázané skutkové tvrdenie. Súd sa v tomto smere s existenciou škody riadne vysporiadal. Žalobca je toho názoru, že odvolací súd by mal túto časť odvolania odmietnuť v zmysle ust. § 386 písm. d/ CPS.

10.1 K výroku o trovách konania žalobca poukázal na rozhodovacia činnosť odvolacích súdov, ako aj ústavného súdu, kde je odôvodnený záver, že zásadu úspechu vo veci (ust. § 255 CSP) treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, nemožno ho totiž ad absurdum zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania je potrebné rozlíšiť, čo je základné a čo sprevádzajúce. Za základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté, výška ujmy je potom druhotná a nadväzujúca. Primárny je fakt, že škoda bola spôsobená; jej výška nasleduje. Žalobca sa v plnom rozsahu stotožnil s výrokom súdu prvej inštancie vo veci trov konania, v prípade ak výška úspechu žalobcu závisí od úvahy súdu. Navrhol, aby odvolací súd potvrdil rozsudok Okresného súdu Nitry č. k. 9C/57/2023-139 zo dňa 09. 12. 2024 vo vyhovujúcej časti, v ktorej bol žalovaný napadnutý.

11. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (ust. § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov – ďalej aj CSP), po zistení, že odvolania žalovaného a žalobcu proti rozsudku súdu prvej inštancie sú prípustné, boli podané oprávnenými stranami sporu (žalovaným proti časti I. výroku a proti III. výroku a žalobcom proti II. výroku), v zákonom stanovenej lehote (ust. § 355 ods. 1, § 359, § 362 ods. 1 CSP), že podané odvolania majú zákonné náležitosti (ust. § 365 CSP), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolaní (ust. § 379, § 380 ods. 1 CSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (ust. § 385 ods. 1 CSP), pričom dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 09. 12. 2024 je potrebné v časti I. výroku a v III. výroku zrušiť (ust. § 389 ods. 1 písm. c/ CSP) a v rozsahu zrušenia vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (ust. § 391 ods. 1 CSP) a v II. výroku je potrebné rozsudok podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdiť ako vecne správny.

11.1 V časti I. výroku rozsudku súdu prvej inštancie o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v sume 1.250,- eur do 30 dní od právoplatnosti rozsudku, ktorá nebola odvolaním žalovaného napadnutá, zostáva rozsudok nezmenený.

11.2 Odvolací súd svoj rozsudok verejne vyhlásil dňa 22. októbra 2025, keď v zmysle ust. § 219 ods. 3 CSP za použitia ust. § 378 ods. 1 CSP oznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu, na webovej stránke krajského súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením a zároveň o verejnom vyhlásení rozsudku upovedomil právneho zástupcu žalobcu.

12. Podľa § 3 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov účinnom do 29. 06. 2025 (teda i v čase rozhodovania súdu prvej inštancie), štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

a/ nezákonným rozhodnutím,

b/ nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,

c/ rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo

d/ nesprávnym úradným postupom.

Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

12.1 Podľa § 5 ods. 1 vyššie citovaného zákona, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

12.2 Podľa § 6 ods. 1, 2 vyššie citovaného zákona, ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

12.3 Podľa § 9 ods. 1 vyššie citovaného zákona, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje výkon právomoci orgánom verejnej moci, pri ktorom dôjde k porušeniu právnou normou ustanoveného predpísaného postupu alebo k porušeniu účelu, ku ktorému postup orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci smeruje. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

12.4 Podľa § 15 ods. 1 vyššie citovaného zákona, nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti

poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadosť“) s príslušným orgánom podľa § 4 a § 11.

12.5 Podľa § 16 ods. 4 vyššie citovaného zákona, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

12.6 Podľa § 17 ods. 1, 2, 3 vyššie citovaného zákona, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.^{1a}

V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

a/ osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,

b/ závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,

c/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,

d/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

12.7 Podľa § 18 ods. 1, 3 vyššie citovaného zákona, náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

Súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

12.8 Podľa § 25 ods. 1 vyššie citovaného zákona, ak § 26 neustanovuje inak, právne vzťahy vrátane predbežného prerokovania nároku podľa tohto zákona sa spravujú Občianskym zákonníkom.

13. Podľa § 11 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov účinnom v čase rozhodovania súdu prvej inštancie, fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

13.1 Podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením.

14. Podľa § 182 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj CSP), ak súd pojednávanie neodročí, pred jeho skončením vyzve strany, aby zhrnuli svoje návrhy a vyjadrili sa k dokazovaniu a k právnej stránke veci. Ak po vyjadrení strán súd nepovažuje za potrebné vykonať ďalšie dôkazy, uznesením vyhlási dokazovanie za skončené.

14.1 Podľa § 363 CSP, v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

15. Súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní v predmetnej veci vychádzal zo skutkového zistenia, že uznesením OR PZ ČVS: ORP – 2200/LU-NR-2018 zo dňa 01. 10. 2019 bolo začaté trestné stíhanie žalobcu pre prečin týrania zvierat podľa ust. § 378 ods. 1 písm. c/ Trestného zákona, ktoré vyústilo do podania obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Nitra pod č. 1Pv 265/2019 na Okresný súd Nitra dňa 23. 03. 2021 proti nemu ako proti obžalovanému. Na hlavnom pojednávaní bol žalobca rozsudkom Okresného súdu Nitra pod sp. zn. 5T/18/2021 zo dňa 14. 12. 2021 spod obžaloby oslobodený,

nakoľko nebolo preukázané, že skutok spáchal obžalovaný. Odvolanie prokurátora bolo uznesením Krajského súdu v Nitre č. k. 2To/17/2022-342 zo dňa 11. 05. 2022 zamietnuté ako nedôvodné. Žalobca bol v priebehu uvedeného trestného stíhania právne zastúpený obhajcom. V podaní zo dňa 13. 07. 2022 žalobca ako poškodený prostredníctvom právneho zástupcu požiadal žalovaného o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj zákon č. 514/2003 Z. z.). Konkrétne si podanou žiadosťou u žalovaného uplatnil trovy právneho zastúpenia v trestnom konaní v sume 1.705,53 eur a ich príslušenstvo - trovy konania o tejto žiadosti v sume 916,24 eur (v súvislosti s uplatnením tejto sumy žalobca uviedol, že trovy právneho zastúpenia v konaní o tejto žiadosti si uplatňuje ako príslušenstvo predmetnej škody a poukázal i na rozsudok Najvyššieho súdu SR v konaní pod sp. zn. 2 Cdo 7/99), teda spolu v sume 2.621,77 eur ako nárok na náhradu škody podľa ust. § 17 ods. 1, § 18 ods. 1 a nasl. zákona č. 514/2003 Z. z. Taktiež si v žiadosti z tam uvedených dôvodov uplatnil i nemajetkovú ujmu v sume 20.000,- eur. Uvedeným podaním zo dňa 13. 07. 2022 sa teda žalobca domáhal predbežného prerokovania nároku na zaplatenie sumy 22.621,77 eur.

15.1 Žalovaný reagoval v podaní zo dňa 14. 11. 2022 tak, že uznal nárok na náhradu trov obhajoby (právneho zastúpenia) v trestnom konaní a sumu 1.705,53 eur žalobcovi vyplatil dňa 30. 01. 2023. Žalobcom uplatnené trovy konania o žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody vo výške 916,24 eur žalovaný s poukazom na ust. § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. neuznal, pričom nepopieral, že náklady spojené s predbežným prerokovaním nároku na náhradu škody sú príslušenstvom tohto nároku, ale o tomto nároku a jeho výške musí rozhodnúť súd. Zároveň žalovaný uviedol, že nie sú splnené podmienky na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch a tento nárok žalobcu nebude uspokojený.

15.2 Následne sa žalobca podanou žalobou zo dňa 08. 02. 2023 domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 20.000,- eur spolu s úrokom z omeškania 7 % ročne z tejto sumy od 23. 11. 2022 do zaplatenia a trov právneho zastúpenia v konaní o priznaní nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom a nezákonným rozhodnutím v sume 916,24 eur, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia. Žalobca v žalobe poukázal na vyjadrenie žalovaného v podaní zo dňa 14. 11. 2022, v ktorom žalovaný uviedol, že nárok na náhradu trov právneho zastúpenia pri predbežnom prejednaní nároku v sume 916,24 eur považuje za príslušenstvo nároku žalobcu. Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 17. 05. 2023 k žalobe uviedol, že žalobca nepredložil žiadny dôkaz o tom, že svojmu právnenému zástupcovi zaplatil náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v sume 916,24 eur, a teda vznik tejto škody nebol preukázaný. Následne žalobca vo vyjadrení zo dňa 19. 07. 2023 poukázal na vyjadrenie žalovaného v podaní zo dňa 14. 11. 2022, v ktorom žalovaný nepoprel, že náklady spojené s predbežným prerokovaním nároku na náhradu škody sú príslušenstvom tohto nároku, o ktorom ale musí rozhodnúť súd.

16. Súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu škody vo výške 916,24 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 7 % ročne z tejto sumy od 23. 11. 2022 do zaplatenia a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 1.250,- eur, a to všetko do 30 dní od právoplatnosti rozsudku (I. výrok), vo zvyšnej časti uplatneného nároku súd žalobu zamietol (II. výrok) a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 % (III. výrok).

17. Žalovaný podal odvolanie proti I. výroku rozsudku súdu prvej inštancie, konkrétne proti tej časti, v ktorej mu bola uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu škody vo výške 916,24 eur spolu s úrokom z omeškania 7 % ročne z tejto sumy od 23. 11. 2022 do zaplatenia, čo odôvodnil v podstate tým, že žalobca nepreukázal zaplatenie tejto sumy svojmu právnenému zástupcovi, ktorý ho zastupoval v konaní o predbežnom prerokovaní nároku na náhradu škody, a teda nepreukázal, že mu v tejto sume vznikla škoda. Tento odvolací dôvod možno subsumovať pod ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP. Taktiež podal odvolanie proti III. výroku rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd priznal žalobcovi nárok na náhradu škody proti žalovanému v rozsahu 100 %, pričom v tejto časti odvolanie odôvodnil tým, že žalobca mal v spore úspech len čiastočný, keď okrem náhrady škody v sume 916,24 eur mu bola priznaná aj nemajetková ujma v sume 1.250,- eur a nebol úspešný v časti nároku na zaplatenie nemajetkovej ujmy v sume 18.750,- eur, nakoľko v tejto časti súd žalobu zamietol.

18. Žalobca podal odvolanie proti II. výroku rozsudku, ktorým súd zamietol jeho žalobu vo zvyšnej časti uplatneného nároku, teda v časti nároku na zaplatenie nemajetkovej ujmy presahujúceho sumu 1.250,- eur spolu s príslušenstvom, pričom ním uvádzané dôvody možno subsumovať pod ust. § 365 ods. 1 písm. b/, f/ CSP.

19. Po oboznámení sa s obsahom predloženého súdneho spisu odvolací súd nepovažoval za sporné, že zaplatenia sumy 916,24 eur sa žalobca domáhal od žalovaného v súvislosti s písomnou žiadosťou zo dňa 13. 07. 2022, ktorú ako poškodený podal žalovanému a ktorou sa domáhal predbežného prerokovania nároku na náhradu škody (spočívajúcej v náhrade trov obhajoby v trestnom konaní) spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánov činných v trestnom konaní, nakoľko trestné stíhanie žalobcu sa skončilo jeho právoplatným oslobodením spod obžaloby prokurátora pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin týrania zvierat. Nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, resp. aj škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je v zmysle ust. § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie. Predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom je teda zákonom stanovená podmienka, ktorá musí byť splnená, aby tento nárok mohol byť prejednaný v civilom sporovom konaní. Poškodenému v dôsledku nezákonného rozhodnutia (prípadne v dôsledku nesprávneho úradného postupu) nemožno uprieť možnosť nechať sa zastúpiť nielen v súdnom konaní o náhradu škody, ale aj pred štátnymi orgánmi v rámci konania o žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Odvolací súd podotýka, že každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom (čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky). Podľa názoru odvolacieho súdu, ak je poškodený, v zmysle platnej právnej úpravy pred uplatnením nároku na náhradu škody v civilnom sporovom konaní, povinný tento nárok predbežne prerokovať s príslušným orgánom a ak mu pri plnení tejto povinnosti vzniknú náklady, možnosť uspokojenia týchto nákladov nemožno vylúčiť. Opačný výklad by znamenal, že by poškodený utrpel novú ujmu spočívajúcu v zmenšení jeho majetku za výdavky na právne zastúpenie v súvislosti s predbežným prerokovaním nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom. V predmetnej veci nebolo pochybné, že žalobca bol v konaní o žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zastúpený právnym zástupcom. Na predmetnú žiadosť reagoval žalovaný v podaní zo dňa 14. 11. 2022 tak, že nárok na náhradu trov právneho zastúpenia (trov obhajoby) žalobcu v trestnom konaní uznal a dňa 30. 01. 2023 žalobcovi aj vyplatil sumu 1.705,53 eur. Nezaplátil mu však náklady spojené s konaním o žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, ktoré si žalobca uplatnil v sume 916,24 eur a zaplatenia tejto sumy sa žalobca domáhal súdnou cestou v tomto konaní.

19.1 Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní žalovaného zaviazal na zaplatenie tejto sumy titulom náhrady škody, čo vyplýva aj zo samotného výroku ako i z odôvodnenia rozsudku. Podľa ust. § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. sa uhrádza okrem skutočnej škody aj ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak a podľa ust. § 18 ods. 1, 3 tohto zákona, náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie, pričom súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom. V zmysle ust. § 25 ods. 1 vyššie uvedeného zákona, ak nie je ustanovené inak, právne vzťahy vrátane predbežného prerokovania nároku podľa tohto zákona sa spravujú Občianskym zákonníkom.

19.2 Pojem „skutočná škoda“ sa dlhodobo interpretuje tak, že musí ísť o zmenšenie majetkového stavu poškodeného (R 55/1971), či iné znehodnotenie existujúceho majetkového stavu poškodeného (R 28/2007). Nepostačuje zvýšenie pasív. Ak dlžník nezaplátil dlžnú čiastku (škodu) svojmu veriteľovi, nemôže úspešne uplatniť nárok na jej náhradu z titulu zodpovednosti tretej osoby za škodu, pretože mu škoda zatiaľ nevznikla a samotná existencia pohľadávky veriteľa voči dlžníkovi, ani súdne rozhodnutie o povinnosti dlžníka zaplatiť dlh nie je totiž skutočnou škodou, ani ušlým ziskom. Škoda by vznikla až zaplatením pohľadávky. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný už vo vyjadrení k žalobe ako i v priebehu ďalšieho súdneho konania namietal vznik škody na strane žalobcu v sume 916,24 eur, teda namietal, že nedošlo k zmenšeniu majetkových hodnôt žalobcu v tejto sume, keďže nebolo preukázané, že túto sumu žalobca vyplatil z jeho finančných prostriedkov, a teda nebol naplnený jeden z predpokladov vzniku nároku žalobcu na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Žalobca v žalobe, ani v priebehu konania ani len netvrdil, nielo preukazoval, že by došlo k zmenšeniu jeho majetkových hodnôt vyplatením uvedenej sumy z jeho finančných prostriedkov právnemu zástupcovi, t. j., že bol naplnený základný

zákonný predpoklad vzniku jeho nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. a ani súd prvej inštancie sa v odôvodnení svojho rozsudku vznikom škody, zmenšením majetkových hodnôt žalobcu, vyplatením peňažnej sumy z jeho finančných prostriedkov nijakým spôsobom nevysporiadal a nevykonal na zistenie naplnenia tejto základnej podmienky na priznanie nároku na náhradu škody žalobcovi žiadne dokazovanie, ktoré však zo strany žalobcu ani nebolo navrhnuté. Žalobca nepreukázal zmenšenie svojho majetku o sumu 916,24 eur (toto ani netvrdil) a zaplatenie tejto sumy svojmu právnenému zástupcovi, v dôsledku čoho je dôvodné konštatovanie, že žiadnym spôsobom nepreukázal vznik škody na jeho strane v sume 916,24 eur (na čo žalovaný poukazoval v priebehu celého konania ako i v odvolaní) a napriek tomu mu súd túto sumu priznal z titulu nároku na náhradu škody. Pokiaľ súd prvej inštancie priznal žalobcovi nárok na zaplatenie uvedenej sumy z titulu náhrady škody, vec nesprávne právne posúdil a nevyrovnal sa so všetkými skutočnosťami, ktoré boli pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné.

20. Odvolací súd však už vyššie uviedol, že predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom je zákonom stanovená podmienka, ktorá musí byť splnená, aby tento nárok mohol byť prejednaný v civilom sporovom konaní a poškodenému (v tomto prípade žalobcovi) nemožno uprieť, aby sa v rámci konania o žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej mu trestným konaním nechal zastúpiť právnym zástupcom, v dôsledku čoho mu mali vzniknúť náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Tieto náklady však v zmysle ust. § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. nie sú súčasťou trov konania a náhrady škody podľa ust. § 18 ods. 1 tohto zákona, a teda nemožno ich priznať ako náhradu škody v zmysle tohto zákona.

21. Bolo však potrebné vychádzať z toho, že zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, ktoré majú za následok škodu, je občianskoprávny vzťah. Zákon č. 514/2003 Z. z. je vo vzťahu k Občianskemu zákonníku zákonom špeciálnym (*lex specialis*), preto pokiaľ tento špeciálny zákon neobsahuje sám vlastnú úpravu, právne vzťahy sa riadia Občianskym zákonníkom (ust. § 25 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.). Žalobca sa v konaní domáhal zaplatenia sumy 916,24 eur z titulu nákladov na právne zastúpenie, ktoré mu mali vzniknúť z dôvodu podania žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v sume 1.705,53 eur spôsobenej žalovaným v dôsledku trestného stíhania žalobcu, ktoré bolo ukončené jeho právoplatným oslobodením spod obžaloby (škoda žalobcu v uvedenej sume spočívala v trovách obhajoby žalobcu v trestnom konaní, ktorú sumu žalovaný po predbežnom prejednaní nároku žalobcovi zaplatil dňa 30. 01. 2023, a preto si už žalobca v súdnom konaní nárok na jej zaplatenie neuplatnil) a nároku na zaplatenie sumy 20.000,- eur, ktorú si žalobca u žalovaného uplatnil z titulu nemajetkovej ujmy a v tejto časti žalovaný nároku žalobcu nevyhovel. Ako už bolo vyššie uvedené, s poukazom na ust. § 18 ods. 1, 3 zákona č. 514/2003 Z. z. náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom nemožno považovať za účelne vynaložené trovy konania, ktoré poškodenému (žalobcovi) vznikli v trestnom konaní, ktoré bolo ukončené tým spôsobom, že žalobca bol právoplatne oslobodený spod obžaloby prokurátora. Nárokom na náhradu škody by teda nemali byť náklady, ktoré mal žalobca vynaložiť na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a súd prvej inštancie sa mal zaoberať tým, či žalobcom uplatnený nárok na zaplatenie sumy 916,24 eur možno alebo nemožno posúdiť ako príslušenstvo pohľadávky na náhradu škody podľa ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením. Tieto náklady sa musia týkať zročnej pohľadávky a musia byť účelne vynaložené na to, aby sa dali úspešne uplatniť aj v súdnom spore ako nárok odlišný od trov konania. Tento názor odvolacieho súdu vychádza z rozsudku Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. 2Cdo/7/1999 zo dňa 30. 03. 1999 (uverejnenom v Zbierke stanovísk NS SR a rozhodnutí súdov SR pod č. R 26/2000), ktorého právna veta znie: „Náklady spojené s predbežným prerokovaním nároku na náhradu škody podľa zákona č. 58/1969 Zb. sú príslušenstvom tohto nároku“. Žalobca si uplatňuje svoj nárok za účinnosti zákona č. 514/2003 Z. z., ktorý v ust. § 18 ods. 3 v druhej vete vylučuje z nároku na náhradu trov konania náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom. Vyššie zaujatý právny názor dovolacieho súdu však nie je v rozpore s týmto ustanovením, nakoľko žalobca si v preskúmvanej veci neuplatňoval tieto náklady ako súčasť trov konania, ale ako nárok na náhradu škody, resp. príslušenstvo pohľadávky nároku na náhradu škody. Všeobecný súd pri uplatnenom nároku nie je viazaný právnym posúdením, ako ho formuloval žalobca ako strana sporu a jeho úlohou bolo posúdiť, či uplatnený nárok špecifikovaný skutkovými okolnosťami možno subsumovať pod určitú zákonnú normu a pod ktorú. Súd prvej inštancie nárok žalobcu neposudzoval podľa ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka a podľa názoru odvolacieho

súdu sa mal zaoberať posúdením žalobcom uplatneného nároku v sume 916,24 eur práve z vyššie uvedených hľadísk, teda či v tomto prípade nejde o príslušenstvo pohľadávky uplatnenej žalobcom u žalovaného titulom náhrady škody v sume 1.705,53 eur a titulom nemajetkovej ujmy v sume 20.000,- eur. Odvolací súd preto rozsudok okresného súdu v časti I. výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi náhradu škody vo výške 916,24 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 7 % ročne z tejto sumy od 23. 11. 2022 do zaplatenia ako i v časti závislého III. výroku o trovách konania zrušil podľa ust. § 389 ods. 1 písm. c/ CSP, nakoľko za daného skutkového stavu bolo priznanie uvedenej sumy titulom náhrady škody výsledkom nesprávneho právneho posúdenia. Vzhľadom na nesprávne právne závery sa súd prvej inštancie nezaoberal podstatou uplatneného nároku a nevyrovnal sa so všetkými skutočnosťami, ktoré boli pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné, v dôsledku čoho krajský súd zrušil I. výrok odvolaním napadnutého rozsudku vo vyššie označenej časti a vzhľadom na princíp dvojínštančnosti súdneho konania mu vec v rozsahu zrušenia rozsudku vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

22. V ďalšom konaní okresný súd v zmysle vyššie uvedeného právneho názoru opätovne posúdi žalobcom uplatnený nárok na zaplatenie sumy 916,24 eur, pričom bude mať na zreteli, že príslušenstvom pohľadávky sú aj vynaložené náklady na odmenu za právnu službu poskytnutú mimo súdneho konania v súvislosti s uplatnením pohľadávky. Za náklady spojené s uplatnením pohľadávky možno považovať najmä trovy vzniknuté v súvislosti s uplatnením pohľadávky, a to aj v predsúdnom konaní, pričom sa jedná najmä o náklady, ktoré priamo súvisia s uplatnením pohľadávky. Tieto náklady sa musia týkať splatnej pohľadávky a musia byť účelne vynaložené na to, aby sa dali úspešne uplatniť v súdnom spore. Odvolací súd musel prisvedčiť odvolacej argumentácii žalovaného, že žalobca nepreukázal vynaloženie nákladov, zaplatenia ktorých sa od neho domáha. Skutočnosť, že výška daného typu nákladov odmeny za právne služby sa určuje osobitným spôsobom podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, resp. to, aká takto vyčíslená suma by mala advokátovi v zmysle vyhlášky ako odmena prináležať, ešte nepreukazuje skutočné vynaloženie týchto nákladov. Žalobca v spore nepredložil dôkazy o úhrade požadovaných nákladov, a to ani v rámci odvolacieho konania. Za nesporné bolo možné považovať len to, že žalobca si náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody uplatnil prostredníctvom právneho zástupcu, ale nie skutočné vynaloženie týchto nákladov vo vzťahu k advokátovi (advokátskej kancelárii), ktoré je rozhodujúcim predpokladom ich priznania. Žalobca nepreukázal, že finančné prostriedky, ktoré požaduje od žalovaného ako odmenu právneho zástupcu v súvislosti s úkonmi vykonanými v rámci konania o žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody skutočne uhradil. Súd prvej inštancie sa teda bude v ďalšom konaní zaoberať i tým, či žalobca existenciu ním uplatneného nároku na zaplatenie sumy 916,24 eur i riadne preukázal. Po zopakovaní, resp. doplnení dokazovania pri dodržaní procesného postupu podľa ust. § 182 CSP súd vo veci opätovne rozhodne a svoje rozhodnutie riadne odôvodní, pričom sa korektným spôsobom vysporiada so všetkými hore uvedenými skutkovými a právnymi skutočnosťami a v nadväznosti na ne i s námietkami žalovaného, či už počas prvoinštančného alebo odvolacieho konania tak, aby odôvodnenie jeho rozhodnutia spĺňalo kritériá ust. § 220 CSP a bolo preskúmateľné. V neposlednom rade odvolací súd dáva do pozornosti súdu prvej inštancie, že žalobcovi priznal nárok na zaplatenie sumy 916,24 eur so 7 % úrokom z omeškania z tejto sumy od 23. 11. 2002 do zaplatenia. Rozhodol tak napriek tomu, že žalobca si v žalobe nárok na úrok z omeškania z tejto sumy neuplatnil a ani z predloženého súdneho spisu nevyplýva, že tak urobil v priebehu konania. Nie je potom zrejmé, na základe čoho súd prvej inštancie žalobcovi priznal nárok na úrok z omeškania, pretože tento úrok si žalobca uplatnil výlučne len vo vzťahu k sume 20.000,- eur. V novom rozhodnutí súd rozhodne aj o trovách celého konania, to znamená o trovách prvoinštančného, ako aj odvolacieho konania (ust. § 396 ods. 3 CSP). Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia súdu prvej inštancie podľa ust. § 220 ods. 2 CSP tvorí súčasť základného práva strán na súdnu ochranu a vyžaduje, aby sa súd jasným, korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné.

23. Odvolací súd sa podrobne oboznámil i s odôvodnením II. výroku rozsudku súdu prvej inštancie (34. až 40. bod jeho rozsudku), ktorým zamietol žalobu vo zvyšnej časti uplatneného nároku, t. j. v časti nemajetkovej ujmy presahujúcej priznanú sumu 1.250,- eur. Rovnako sa oboznámil i s dôvodmi odvolania žalobcu proti tomuto výroku. Dospel k záveru, že súd prvej inštancie dostatočne jasne a presvedčivo zdôvodnil zamietnutie žaloby v časti nemajetkovej ujmy presahujúcej sumu 1.250,- eur a na tieto dôvody odvolací súd poukazuje a považuje ich za vecne správne. Na zdôraznenie správnosti tohto výroku rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd uvádza, že žalobca sa domáhal zaplatenia

nemajetkovej ujmy v sume 20.000,- eur, pričom súd mu priznal tento nárok v sume 1.250,- eur. Vo vzťahu k zamietnutiu nároku žalobcu na nemajetkovú ujmu v peniazoch v časti presahujúcej uvedenú sumu je potrebné poukázať na ust. § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z., podľa ktorého výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ods. 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a/ osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje; b/ závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo; c/závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote; d/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločensvom uplatnení. V ust. § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. sú vymenované viaceré kritériá, avšak ide o výpočet demonštratívny. Vzhľadom na rozmanitosť jednotlivých prípadov treba túto normu považovať za normu s relatívne neurčitou hypotézou, ktorá vyžaduje, aby súd vzhľadom na konkrétne okolnosti každého individuálneho prípadu sám vymedzil okolnosti významné pre určenie formy, resp. výšky zadosťučinenia. V prípade nemajetkovej ujmy spôsobenej trestným stíhaním, ktoré skončilo oslobodením spod obžaloby, bolo potrebné pri povahe a dĺžke trestného konania prihliadnuť najmä na závažnosť ujmy a okolnosti, za ktorých k nej došlo a na závažnosť následkov spôsobených trestným stíhaním v osobnostnej sfére poškodeného (žalobcu v tomto konaní). Aj keď žalobca musel čeliť nedôvodnému trestnému stíhaniu v trvaní cca 2 roky a 7 mesiacov, zúčastňovať sa úkonov trestného konania, čo bez akýchkoľvek pochybností muselo ovplyvniť jeho psychiku a vyvolať v ňom pocit krivdy sprevádzaný i nedôverou v orgány verejnej moci, ktoré jeho obranu odmietali. Na druhej strane je ale v konečnom dôsledku potrebné skonštatovať, že trestné stíhanie žalobcu nezanechalo nepriaznivé dôsledky na jeho zdravotný stav (to netrdil a ani nepreukazoval) a nemalo vplyv ani na jeho pracovné zaradenie (v zamestnaní trestné stíhanie utajil, vykonáva rovnakú funkciu, v čase trestného stíhania sa stal členom zamestnaneckej rady, ktorým bol aj pred trestným stíhaním). O trestnom stíhaní vedela len manželka (utajil to i pred deťmi), jej rodičia (ktorí neverili, že by urobil to, za čo bol stíhaný) a asi 2 – 3 blízki kamaráti, ktorým to vysvetlil, pochopili to a podporili ho. Okrem ľudí, ktorí bývali v jeho blízkom okolí (priama suseda je voči nemu odmeranejšia), sa ostatní ľudia v obci o trestnom stíhaní nedozvedeli. Je pravdou, že v čase trestného stíhania bolo manželstvo žalobcu rozvedené, ale bývalá manželka žalobcu sa vyjadřila, že v čase začatia trestného stíhania už ich manželstvo nebolo funkčné a smerovalo k rozvodu, s čím súviselo aj to, že v určitom období k nim prestali chodiť ľudia, s ktorými sa predtým navštevovali. V obci sa žalobca zúčastňuje spoločenského života, má tam priateľov a z ich strany nezaznamenal žiadnu zmenu správania voči nemu. Trestné stíhanie žalobcu sa negatívne prejavilo v tom, že sa nemohol plne venovať svojej záľube – športovej streľbe, pretože mu bol odobratý zbrojný preukaz ako i zbraň a trénovať mohol len pod dozorom odborne spôsobilej osoby a s požičanou zbraňou, čo bolo komplikovanejšie, pretože každý majiteľ zbrane ju má upravenú pre svoju potrebu. Sám žalobca však potvrdil, že na obmedzenej možnosti tréningu, resp. súťaženia v športovej streľbe sa podieľala i pandémia COVID 19. Všetko vyššie uvedené už vyhodnotil súd prvej inštancie, ktorý nevhliadol také negatívne dôsledky na súkromný a pracovný život žalobcu, jeho partnerské, rodinné, či spoločenské vzťahy, ktoré by odôvodňovali priznanie nemajetkovej ujmy v žalobcom požadovanej sume 20.000,- eur. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na vyjadrenie právneho zástupcu žalobcu na pojednávaní konanom dňa 10. 06. 2024, ktorý uviedol, že nárok na nemajetkovú ujmu sa opiera predovšetkým o dĺžku trvania trestného konania. Napriek dĺžke jeho trvania však žalobca nestratil priateľov, nemal problémy v zamestnaní, ani v obci, v ktorej žije. Za takejto situácie priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v sume 1.250,- eur sa javí aj podľa názoru odvolacieho súdu ako primerané.

23.1 Odvolací súd po preskúmaní II. výroku odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie ako aj celého obsahu spisu dospel k záveru, že pokiaľ ide o nárok žalobcu na zaplatenie nemajetkovej ujmy, súd prvej inštancie v potrebnom rozsahu zistil skutkový stav, vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré vyplynuli z vykonaných dôkazov (výpovede žalobcu a jeho bývalej manželky) a výsledkom jeho dokazovania bolo zistenie, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a jednoznačne nepreukázal dôvodnosť žaloby v časti o zaplatenie nemajetkovej ujmy, ktorá presahuje priznanie sumy 1.250,- eur. Za dôvodné preto považoval (aj s poukazom na ustálenú rozhodovaciu prax, na ktorú poukázal súd prvej inštancie) priznať žalobcovi nemajetkovú ujmu v sume 1.250,- eur, čo vo svojom rozsudku, s poukazom na zistený skutkový stav, aj riadne odôvodnil a na tieto dôvody odvolací súd poukazuje. Vo zvyšnej časti žalobcom uplatneného nároku na zaplatenie nemajetkovej ujmy presahujúcej sumu 1.250,- eur bolo dôvodné zamietnutie žaloby, s čím sa odvolací súd stotožnil. V súvislosti s priznanou výškou nemajetkovej ujmy žalobca dal do pozornosti odvolacieho súdu rozhodnutie Ústavného súdu SR v konaní pod sp. zn. III. ÚS/754/2016 zo dňa 24. 01. 2017, ktorý nepovažoval za neadekvátne odškodnenie sumou 620,- eur za mesiac trestného stíhania (pričom trestné stíhanie trvalo takmer 55 mesiacov a väzba takmer tri mesiace a všeobecné súdy priznali celkovú náhradu nemajetkovej ujmy v sume 35.000,- eur). Pokiaľ sa žalobca domáhal priznania nemajetkovej ujmy v sume 20.000,- eur za 31

mesiacov trestného stíhania (t. j. cca 645,- eur za mesiac), odvolací súd je toho názoru, že rozhodnutie, v ktorom bola priznaná nemajetková ujma v sume 35.000,- eur, vychádzalo z celkom iných skutkových zistení a základov a v predmetnej veci sa takýto spôsob odškodnenia žalobcu nejaví ako dôvodný a zákonný. Po zohľadnení povahy trestnej veci, dĺžky trestného stíhania, preukázaných dopadov trestného stíhania do osobnostnej sféry žalobcu a po zohľadnení ďalších vyššie uvedených okolností, z ktorých súd prvej inštancie vychádzal, považuje odvolací súd priznanú náhradu nemajetkovej ujmy nielen za primeranú, ale aj zodpovedajúcu všeobecnej predstave spravodlivosti a slušnosti.

23.2 Odvolací súd preskúmal i námietku žalobcu, že súd prvej inštancie najprv skončil dokazovanie a až následne dal priestor na záverečné reči. Zo zápisnice o pojednávaní pred súdom prvej inštancie zo dňa 14. 11. 2024 zistil, že na tomto pojednávaní súd prvej inštancie vykonal dokazovanie výsluchom svedkyne, pričom ďalšie návrhy na vykonanie dokazovania strany sporu nepredniesli. Následne pristúpil k oboznámeniu listinných dôkazov. Zo zápisnice o pojednávaní ďalej vyplýva, že ani jedna zo strán nemala ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania, ani pripomienky k oboznámeným listinám a že súd uznesením vyhlásil dokazovanie za skončené (ktoré podľa zvukového záznamu z pojednávania nebolo vyhlásené) a udelil stranám sporu právo na záverečné reči. Po prednese záverečných rečí odročil pojednávanie za účelom vyhlásenia rozsudku. Odvolací súd, vychádzajúc z popísaného postupu súdu prvej inštancie, nevzhliadol dôvody pre naplnenie odvolacieho dôvodu v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP. Strany sporu nemali ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania, preto súd prvej inštancie, podľa zápisnice z pojednávania, uznesením skončil dokazovanie (i keď toto uznesenie podľa zvukového záznamu nevyhlásil) a následne im umožnil predniesť záverečné reči, teda vyjadriť sa a zhrnúť svoje návrhy, resp. vyjadriť sa k dokazovaniu, ako aj k právnej stránke veci. Nebolo preto dôvodné odvolanie žalobcu v tom smere, že súd prvej inštancie nepostupoval v súlade s ust. § 182 CSP. Pokiaľ súd prvej inštancie najprv skončil dokazovanie, pretože strany sporu nemali návrhy na doplnenie dokazovania a potom umožnil stranám sporu na záver sa vyjadriť, odvolací súd takýto postup nepovažoval za natoľko nesprávny postup, aby bolo možné konštatovať, že ním žalobcovi bolo znemožnené realizovať jeho procesné práva až v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces.

23.3 Žalobca v odvolaní ďalej namietal, že súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 14. 11. 2024 nevyhlásil uznesenie o skončení dokazovania, čo skutočne aj bolo preukázané vypočutím zvukového záznamu z tohto pojednávania (napriek tomu, že v písomnom vyhotovení zápisnice o pojednávaní zo dňa 14. 11. 2024 uvedené uznesenie o skončení dokazovania je zaznamenané). Vyššie citované ust. § 182 CSP (14. bod tohto rozsudku) ukladá konajúcemu súdu povinnosť vyhlásiť uznesenie o skončení dokazovania stranám sporu prítomným na pojednávaní. Ide však o uznesenie procesného charakteru. O skončení dokazovania rozhoduje súd prvej inštancie uznesením, ktoré verejne vyhlási a proti ktorému nie je prípustné odvolanie. Súčasne ide o uznesenie, ktorým sa upravuje vedenie konania, a teda súd ním nie je viazaný (ust. § 237 ods. 2 CSP). Skončenie konania je v rámci zákonnej koncentrácie konania ohraničujúci moment, do kedy môžu strany uplatniť prostriedky procesného útoku a procesnej obrany (ust. § 154 CSP), pokiaľ nedošlo k obmedzeniu ich uplatniteľnosti už skôr pri sudcovskej koncentrácii konania. Nevyhlásenie uznesenia o skončení dokazovania však nespôsobuje porušenie práva na spravodlivý proces v zmysle odvolacieho dôvodu ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP. Nevyhlásenie uznesenia o skončení dokazovania má len ten procesný následok, že strany konania môžu predložiť alebo označiť aj ďalšie dôkazy až do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, avšak v súlade so zásadou koncentrácie konania. Odvolací súd preto považuje námietku žalobcu, že súd prvej inštancie nevyhlásil uznesenie o skončení dokazovania na pojednávaní, za nedôvodnú (pozri aj rozhodnutie NS SR pod sp. zn. 8Cdo/98/2017).

23.4 Záverom odvolací súd uvádza, že do práva strany na spravodlivý súdny proces nepatrí súčasne aj právo, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a hodnotením dôkazov a rovnako neznamená ani to, aby strana sporu bola pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkou a právnymi názormi.

24. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil II. výrok rozsudku súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP, nakoľko odvolanie žalobcu proti tomuto výroku rozsudku nepovažoval za dôvodné.

25. O trovách konania odvolací súd nerozhodol, a to z dôvodu, že v časti zrušil I. výrok rozsudku súdu prvej inštancie (ktorým súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu škody vo výške

916,24 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 7 % ročne z tejto sumy od 23. 11. 2022 do zaplataenia) ako i závislý III. výrok o trovách konania a v tejto časti vec vrátil súdu prvej inštancie. V ďalšom konaní súd prvej inštancie opätovne rozhodne o žalobe žalobcu v časti o zaplataenie sumy 916,24 eur ako i o trovách celého konania, vrátane trov tohto odvolacieho konania, pričom s poukazom na ust. § 391 ods. 2 CSP bude viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

26. Odvolací súd takto rozhodol pomerom hlasov 3 : 0 (ust. § 393 ods. 2 veta druhá CSP v spojení s ust. § 3 ods. 10 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1, 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1, 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods. 1, 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 1, 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 1, 2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)